

Отже, підсумовуючи дослідження науковців, можна стверджувати, що людський капітал має певні характеристики, які необхідно враховувати при використанні такого капіталу та формуванні перспектив стратегії його розвитку, а саме: формування людського капіталу потребує суттєвих витрат різноманітних ресурсів, як матеріальних, так і нематеріальних; людський капітал є головною цінністю суспільства та детермінантою економічного розвитку (як головний елемент продуктивних сил суспільства); людський капітал, як і будь-який інший тип капіталу, може змінювати свої економічні та фізичні властивості; людський капітал невід'ємний від свого носія, і носій повністю контролює його використання.

Ці характеристики показують, що для подальшого існування та функціонування людський капітал потребує залучення інвестицій. Сама інвестиція дає можливість постійного розвитку, модернізації навіть формує перспективний напрямок існування, залежно від рівня сучасного стану розвитку суспільства.

Список використаних джерел:

1. Васильченко В. С., Гриненко А. М., Грішнова О. А., Керб Л. П. Управління трудовим потенціалом. URL: <http://buklib.net/books/31309/>
2. Марцінковська О. Людський капітал та шляхи його відтворення. Економічний аналіз. 2010. Вип. 7. С. 310-312.
3. Чекан І. А. Інвестиції в людський капітал та їх ефективність. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2009. №9. С. 152-154.
4. Фісуненко Н. О. Умови формування ринку інвестиційних ресурсів в галузі будівництво. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2017. Вип. 26 (1). С. 110-114.

ФІСУНЕНКО Н. О.,

завідувач кафедри

аналітичної економіки та менеджменту

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,*

кандидат економічних наук

РОЛЬ І ЗНАЧЕННЯ ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ В РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙ

Посилення цифровізації економіки та суспільства перетворює способи дій і взаємодії людей. Однією з відмінних рис різних цифрових трансформацій було експоненціальне збільшення інформації, що зчитується машиною, або цифрових даних, через Інтернет. Такі дані є основою для всіх цифрових технологій, що швидко розвиваються, таких як аналітика даних, штучний інтелект (ШІ), блокчейн, Інтернет речей, хмарні обчислення та всі Інтернет-сервіси, і вони стали основним економічним ресурсом. Пандемія COVID-19 прискорила процеси цифровізації, оскільки все більше і більше людей продовжують, наскільки це можливо, свою діяльність через онлайн-канали - наприклад, для роботи, навчання, спілкування, продажу та купівлі чи розваг.

Цифрова економіка – це ведення бізнесу, основним фактором виробництва та обслуговування є дані у формі чисел, які використовуються для обробки великих обсягів інформації та аналізу результатів цієї обробки в різних видах виробництва, послуг, технологій, пристроїв, зберігання, полягає у впровадженні більш ефективних рішень, ніж у попередній системі доставки продуктів.

Іншими словами, цифрова економіка – це діяльність, пов'язана з розвитком цифрових комп'ютерних технологій у наданні онлайн-послуг, електронних платежах, інтернет-торгівлі, краудфандингу та інших видах індустрії. У результаті досліджування світового досвіду стало зрозуміло, що в розвинутих країнах в цифровій економіці держава (уряд) встановлює правила ринкової «гри» для всіх учасників гри і найважливішим завданням держави є створити інше, рівне та доступне середовище.

Цифрова трансформація з точки зору фінансових послуг не тільки приваблива, але й суттєво не суперечлива. В інших сегментах ринку, таких як роздрібна торгівля, а також технологічні революціонери, такі як Amazon і Apple, ми бачимо, якого успіху можна здобути, якщо компанії перетворять свої бізнес-моделі та підходи до задоволення клієнтів. Цифровізацію економіки можна визначити як новітній інноваційний етап економічного розвитку, який ґрунтується на інтеграції фізичних і цифрових ресурсів у сфері виробництва та споживання, в економіці та суспільстві. Характеризується сучасними методами генерування, обробки, зберігання, передачі інформації в усіх галузях людської діяльності. Розширення цифрової економіки у світі, швидкий розвиток інформаційних технологій у всіх сферах суспільства підштовхують до зменшення неформальної зайнятості на ринку праці.

А отже, «цифрову економіку», необхідно розкривати, як напрямки, форми та види діяльності, пов'язані з використанням ІКТ, цифрових технологій та аналізом великих даних, які удосконалюються настільки стрімко, що за ними не встигають навіть визначення. У зв'язку з цим актуальним є як уточнення понятійного апарату цифровізації, так і оцінка її сучасного стану та перспектив, що потребує відповідного теоретичного обґрунтування цього явища.

Слід відзначити два його основні аспекти: цифровізацію та цифрову економіку. Перший – це тривалий, складний і багатогранний процес переведення виробничих, управлінських технологій та інформаційних ресурсів у стан, придатний для ефективного використання цифрових пристроїв і технологій, і передбачає досягнення наступних цілей:

- дешевший та надійніший збір, систематизація, передача та аналіз даних (за рахунок дискретних датчиків – Інтернет речей, RFID-міток тощо).
- дешевлення та спрощення комунікацій в економіці та суспільстві (оцифрування контенту та каналів зв'язку);
- створення системи багатофункціональної взаємодії людей і бізнес-процесів по вертикалі і горизонталі (міжорганізаційні цифрові системи) [1].

А отже, цифрова трансформація перетворює форму та структуру економік, змінює звичні бізнес-моделі, призводить до розширення ринків і можливостей, стає найважливішим двигуном світового економічного зростання.

Цифровізація забезпечує ґрунтовні трансформації в усіх сферах життя та діяльності людини. Технології не тільки стають двигуном для розвитку нових галузей промисловості, але й набувають важливих соціальних ролей, вносячи суттєвий внесок у вирішення соціальних проблем.

Тобто, можна стверджувати, що з високою ймовірністю в найближчому майбутньому рівень цифровізації характеризуватиме конкурентоспроможність не лише бізнесу, а й цілих країн. Водночас лише ті країни та компанії можуть найшвидше адаптуватися та максимізувати переваги цих змін, які готові прийняти зміни та зменшити технологічний розрив із провідними гравцями та викликами цифрової ери.

Список використаних джерел:

1. Narmanov U. The role and importance of the digital economy in the development of innovative. *Linguistics and Culture Review*, 2022. Vol. 6 (1), pp. 121-133.
2. Фісуненко Н. О. Діджиталізація як один з чинників конкурентоспроможності підприємства. *Міжнародна та національна безпека: теоретичні і прикладні аспекти*: матер. VI Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Дніпро, 11 березня 2022 р.). Дніпро: ДДУВС, 2022. 460 с.

ХАМІНІЧ С. Ю.,

професор кафедри

аналітичної економіки та менеджменту

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ,

доктор економічних наук., професор

СОКОЛ П. М.,

доцент кафедри

маркетингу та менеджменту

Дніпровського національного університету

імені Олеся Гончара,

кандидат економічних наук

СКЛАДОВІ ОСВІТИ В УМОВАХ ВІЙНИ

Освіта у сучасному глобалізованому світі – є чинником становлення та розвитку будь – якої країни та демократизації суспільного життя в державі. Отриманні знання в процесі цивілізації безпосередньо впливають та формують новий стержень освіти й сучасну стратегію її розвитку.

Розвиток військовий дій в Україні у зв'язку з нападом та агресією росії накладають певні обмеження в освітньому середовищі, а процеси глобалізації на світовому ринку праці, товарів і послуг вимагають, відповідно до часу й місця, осмислення освіти, освітнього середовища та визначення сучасних підходів, методів і прийомів до взаємодії, взаємозалежності й взаємозв'язку всіх складових освіти.